

beholdningen udgjorde 15 pCt. af de Gældsforpligtelser, som det paahviler Banken at betale paa Anfordring eller med faa Dages Opsigelse.

Nu maa jeg jo sige, at det derefter har undret mig noget at se den — hvad skal jeg sige — Facilitet, som man fra den høje Regerings Side har vist overfor denne Bankverden, som den højtærede Finansminister i sin Tid var saa klar over væsentlig kun varetager sine egne Interesser, og det kan man jo i og for sig ikke fortænke den i. Man kan vel sige, at der ikke bestaar nogen mere naturlig og gennemgribende Modsætning end mellem Bankverdenen paa den ene Side og et socialdemokratisk Førerskab, der oven i Købet som nu er forlenet med Magtens Attributioner, paa den anden. Og saa er det saa rørende at se, at der er en Kærlighed mellem de to, langt mere øm, end nogen skulde tro. Da den højtærede Erhvervsminister forelagde dette Lovforslag her, hørte vi ham skildre, hvorledes han paa det ene Punkt efter det andet havde slaaet af overfor Bankverdenens Repræsentanter, og han tilføjede, at hvis der endnu skulde være et eller andet, som de yderligere kunde ønske sig, var han ogsaa rede til Forhandling derom. Man fik Indtrykket af en Mand, der placerer en gammel, kær Slægtning i en Lænestol, sætter ham en Pude i Ryggen, breder et Tæppe over hans Knæ og til syvende og sidst siger: Er der nu ikke mere? En lille Smule Hovedpude? Skal jeg stikke dig en god Bog ud? Hvad skal jeg gøre, for at du kan have det godt? Ja, det er jo et af Tidens mange, man bør vel sige glædelige, Tegn, thi efter de hidtil gængse Forestillinger, og lad mig tilføje rent begrebsmæssigt, skulde der være en ulægelig Modsætning mellem Bankverdenen, der, hvor Kapitalerne samles, den, som er Kapitalreservoiret, paa den ene Side og en socialdemokratisk Regering paa den anden Side. Hvis jeg med den égard, som jeg naturligvis maa nære overfor Kapitalens Repræsentanter, altsaa Bankvældet, skulde sammenstille dette f. Eks. med der Herrgott i Goethes „Faust“, maa jo altsaa her overfor det socialdemokratiske Ministerium, Kapitalens arge Fjende, nærmest staa som den skinbarlige Satan. Jeg tænker mig altsaa den højtærede Erhvervsminister som Repræsentant herfor sige ganske som Mephistofeles i Goethes „Faust“ om der Herrgott: Jeg ser den gamle gerne af og til og vogter ret mig for at støde Manden. Og saa tilføjer han: Det er dog kønt, slig fornem Herre vil — passiare saa human med selve Fanden!

Men af dette frugtbare Samarbejde er efter min Mening fremkommet et Lovforslag, der fremdeles, uden at det bliver sagt, uden at man gør Publikum opmærksomt derpaa, lader de samme store Principspørgsmaal uløste, som i sin Tid Handelsminister Jørgen Christensen udtrykkelig sagde, at han ikke kunde magte og derfor lod ligge, idet han ønskede, at der til Drøftelse af disse store Principspørgsmaal og for at faa en virkelig rationel Løsning af dem skulde nedsættes en sagkyndig Kommission.

Jeg maa dvæle et Øjeblik ved forskellige af disse Spørgsmaal. Lad mig f. Eks. tage Forholdet mellem Sparekasser og Banker. Det er jo blevet særlig aktuelt ved den Strid, der har været om Rentefoden, idet Sparekasserne har hævdet sig Ret til at holde en forholdsvis høj Rente. Ja, endnu er Forholdet mellem disse to Arter af Pengeinstitutter ikke ved de gældende Love redet tilbørligt ud. Bankerne driver Sparekassevirksomhed, og Sparekasserne — det sidste er det værste — driver i stort Omfang Bankvirksomhed. Man kan jo ikke fortænke Folk i, at de, naar de ser, at en Milliard af deres i Banker anbragte Midler forsvinder, i stort Omfang søger til Sparekasserne. Men Sparekasserne har ingen Likviditetsforpligtelse, og naar de driver Bankpolitik, kommer de ind paa noget, som er meget værre, og som kan være meget mere betænkeligt i Fremtiden.

Dernæst nævner jeg Forholdet til den seddeludstedende Bank, thi Likviditetsparagraffens rette Udformning hænger paa det allernøjeste sammen med Forholdet til den seddeludstedende Bank. Jeg paastaar, at man ikke kan forme en rationel Likviditetsparagraf, før man i Princippet har klaret sig Forholdet mellem de store private Banker og den seddeludstedende Bank. Lad os se et Øjeblik paa § 11, saaledes som den nu lyder. Der staa: Der skal findes en „forsvarlig Kassebeholdning, herunder fuldt ud sikre og likvide Netto-Anfordringstilgodehavender hos inden- og udenlandske Banker og Tilgodehavender paa Postgiro-konto“. Det er allerede meget betænkeligt, for hvad er fuldt ud sikre og likvide Netto-Anfordringstilgodehavender hos inden- og udenlandske Banker? Der er mange af de Penge, Storbankerne har anbragt i Smaabanker, som man vel formaliter er nødt til at betegne som fuldt ud sikre og likvide, men som ikke er det, naar det kommer til Stykket, hvad vi alle ved. Saa kommer Bestemmelsen om, at i de Banker, hvis Aktiekapital overstiger 20